

Mrs. C. Prentiss:

Paa Himmelvejen.

Oversat af Ellen.

(Fortsat.)

„Dan sagde ikke noget om, at det var farligt? Det er ikke farligt, er det vel.“ — Jeg var nær ved at sege.

„Ja, Susanne,“ glippede jeg, „de har ingen Tid at spille. De skal bort herfra nu!“

„Vort!“ raabte hun, „hvordan da? De mener dog vel ikke, at jeg skal dø? Det er lige imod alle mine Berøgninger. Jeg skulde have levet mange Aar endnu og sparet mange Benge sammen, og naar saa min Time kom, skulde jeg have taget min smukkeste Natkjole paa og lagt mit Hoved paa min fine Sovedug og trukket Tæppet op over mig for at dø stille og ordentlig og anstændig. Men nu er min Seng i bare Norden og mine Pibestriimler frosne og hele Bælsket i Fortværelse, og mine Vinflasker staar alle Begne mellem mine Bæler, og her er ingen andre til Stede end De, — et rent Barn som De er.“

Alt dette kom stobvis og med Vækkelse. „Tal dog ikke saaledes,“ næsten ifreg jeg, „bed, bed Gud om at have Barmhjertighed med Dem.“

Hun saa paa mig, forvildet, men dog som om Sandheden begyndte at gaa op for hende.

„Bed De,“ sagde hun heftig, „jeg ved ikke, hvordan jeg skal være mig ad. Jeg kan ikke tænke. Na, min Time er kommen! Min Time er kommen! Og jeg er ikke beredt! Jeg er ikke beredt! Paa Snaa, hører De, og bed, saa vidt De magter og formaar.“

Jeg knælede. Hun holdt bestandig haardt fast paa mit Haandled. Bludrigt løste jeg, at hendes Taal slap, — og saa mærkede jeg intet mere, før jeg opdagede, at jeg lå paa Gulvet, og der blev slæbet Vand i mit Ansigt.

Søgelejeressen var kommen og havde fundet mig liggende bevidstløs paa Gulvet ved Siden af Sengen. Jeg fór op og saa mig om. Søgelejeressen fuldede Susannes Line og udførte andre lignende Smaatjenester som noget aldeles embedsmæssigt.

Dele Bærelset gjorde et træt og uhyggeligt Indtryk. De Klæder, Susanne havde vist paa, da hun faldt, lå i en Bunke paa en Stol, hendes Strømper og Sko var slængte til højre og venstre. Hendes Mahogni Strimpe, som hun havde været saa stolt af, var bedækket med Medicinflasker, saa de mange udelige Smaatjenester, hun havde opstillet paa den, var væltede og skubbede til Side. Med en Ohjens mindede jeg, hvad jeg havde sagt til Fru Cabot om Røddensigheden af at have imaginerede Sager om sig. Vatterligheder bliver de til i Dødens alvorfulde Øjeblik.

Moder modtog mig med adne Arme, da jeg kom hjem. Hun blev meget forfærdet over, hvad jeg havde at fortælle og over, at jeg havde været ene under alt dette. Jeg vilde næsten have betragtet mig selv som en Seltinde under alle hendes sømme Foredragelser, hvis jeg ikke havde været nøget af bitte Samvittighedsbedrøvelser, fordi jeg ikke med mere Alvor og Nærvær havde vendt den saftelige døende Kvinde Tanke mod den Frelser, hun hidtil ikke havde kendt.

Hvor kunde jeg dog i elendig Trængsel forpille disse dyrebare Øjeblikke!

— Den 27. Februar. — Godt jeg oplevede i Gaar har lært mig noget, som det vel er værd at lære, og det er, at vore Pligter for mere fretsdende ud, naar vi betragter dem paa Afstand, end naar vi virkelig møder dem og tager dem op. Jeg har naturligvis læst de Vinter:

Vi kender intet mere sagert
End Smilet paa dit Ansigt.

Men jeg lader til at være af den Slags tungnemme Mennesker, der først kan glæde sig over det, der er selvsølet.

Nu har jeg imidlertid selv set dette „Smil“, og jeg vilde med Glæde arbejde mig igennem en hel Del Vanffeligheder for at faa det af se en Gang til. Staffels Susanne. Maatte Herren har hørt min inderlige Bøn og i hendes sidste Øjeblik aabenbaret sig for hende.

— Den 2. Marts. — Der er slet noget højt beundringsværdigt! Susanne Grøn har efterladt sig et Testamente, i Højske hoiilet alle hendes dyrebare Sparøenge er efterladte til den, som had den sidste Ven, medens hun hørte derpaa.

Jeg vil ikke have, jeg vilde ikke kunde tage imod en Tre af denne saa slet fortjente Formue. Selv om jeg havde Ret dertil, kunde ingen i Verden faa mig til at tage til noget Menneske, at det var mig, en skaldende, uerfarne ung Pige, som drev en Fortvølelse bad denne Bøn.

Dr. Cabot har faaet Pengene, og jeg er vis paa, at han ikke vil bruge dem til sig selv, men til at uddøle blandt de fattige, der formelig belejrer ham. Sidste Gang, han besøgte hende, tætte og bad han med hende, og han siger, at hun lod til at være glad ved det og lovede at komme noget mere regelmæssig i Kirke end hidtil.

— Den 28. Marts. — Jeg er helt ude af mig selv. Moder siger, at det kommer af den Sindsbevægelse, jeg gennemgik ved Susannes Dødsleje. Hun vil saa gerne have, at jeg skal rejse hen at besøge min Tante Marie, som altid beder mig faa noget om at komme. Men jeg vil ikke gerne forlade mine kære Smaatfolk i Vornegudstjenesten, jeg holder heller ikke af, at Moder skal paalægge sig selv Svan, for at jeg skulde kunne gøre saadan en lang Vejse. Saa skulde jeg desuden ogsaa have et Par nye Høler, en ny Døt og en Rangsde andre Ting.

I Dag har Dr. Cabot sendt mig nogle Raad, som jeg længe har bedt ham om. Jeg vil affrive det dorebare Brev her for det Tilfælde, at jeg skulde slide det op ved at læse det saa tidt. Efter at have hentet det til min Klage over, at jeg „saa Mennesker som Træer, der gaa omkring,“ siger han:

„Den, som først udtalte dette, havde faaet sine Bøne aabnede af Guds Søn, og det samme har De faaet. Han lader aldrig sit Bær uforsøndt, og han vil gradvis føre Dem frem til et Hart og frit Søn, hvis

De giver ham Lov dertil. Jeg siger gradvis, fordi jeg, skønt der ganske vist gives Tilfælde, hvor Øjst bryder pludselig frem som en dødelig Strøm, dog tror, at det er hans sædvanlige Fremgangsmaade. For at vende tilbage til den blinde Mand: Da Jesus saa, at han ikke var fuldstændig helbredet, lagde han atter Hænderne paa hans Bøne og lod ham se op; og han var helbredet og saa alle Mennesker tydelig. Det samme maa ske med Dem; for at det skal kunne ske, maa De gaa til Herren selv, vilde til en af hans Tjenerer. Udøs Deres Klage for ham, sig ham, hvor meget alt endnu ser ud for Dem, og bed ham om at gøre Dem fuldstændig seende. Muligt vil han finde det bedst at prøve Deres Tro og Taalmodighed ved at forholde denne Helbredelse; men De er sikker hos ham, han selv vil føre Dem ved Haanden, vil bære over med de Gestriften. De mulig gør, og tilgive Deres Fald. De tænker Dem maatte, at det vilde være bedst for Dem, om han straks hjalp Dem, saa De kunde se klart. De kan være rolig for, at hvis det er Dem gaaligt, vil han ogsaa gøre det. Han tager aldrig fejl. Men han behandler ofte sine Disciple højt forskelligt. Han lader dem komme sig frem i Mørke, indtil de fuldstændig fortaar, hvor blinde og hjælpeløse de er, og hvor haardt de trænger til ham.

Hvorledes han vil bære sig ad med Dem, kan jeg ikke forud sige Dem. Men De kan være vis paa, at han aldrig behandler nogen vilkaarlig. Han har gode Grunde for alt, hvad han gør. De kan maatte ikke fortaar, hvorfor han fører Dem, snart ad denne, snart ad sin Vej, men De kan, ja De skal tro, at alt, hvad han gør, er fuldstommen rigtig.

Jeg er bange for, at De er nær ved at komme ind paa en Vilbøjelse, som kun er alt for almindelig blandt dem, der er ny i Troen. De indbrammer, at der har været en skjult Modstand imod Gud i Deres Sjæls Dybder, og at det første Skridt til Fred er at blive forsonet med ham og at gaa Forønsning om Deres Sønderes Forladelse for Jesu Skuld. Men naar dette er opnaaet, naar De Dem til No med, at Deres Livs Søvedgavne er fuldstændig, og at Deres Frelse er uomtvistelig. Eller, dersom De ikke er aldeles sikker i Deres Sog, tilbringer De hele Deres Liv med at spørge Dem selv:

„Efter jeg Herren eller ej?
Er jeg hans, eller er jeg det ikke?“

Dersom nu De, mit kære Barn, er kommen ind paa dette frøstelige, umatige Arbejde, saa haands jo ser jo hellere. Været er alt for forfærdigt til at skulle døes bort i en Trædemølle. Har De faaet Guds Tilgivelse, bliver der tilbage for Dem at vide ham Deres Taknemmelighed for den uendelige Naade ved at hellige Dem til ham med Deres ganske Mand, Sjæl og Legeme. Dette er det mindste, De kan gøre. Han har dyretøbt Dem, og De er ikke mere Deres egen, men hans.

Men,“ vil De maatte svare, „det synes jeg slet ikke om. Jeg holder mest af at sjøle mit eget Hoved. Jeg vil have det nemt og behageligt. Jeg vil gerne i Himlen, men jeg vil helst bæres derhen paa en Blomstervæg. Kan jeg ikke overgive mig til Gud saaledes, at jeg har den sjøde Højske af Fred med ham, saaledes at jeg er vis paa, at jeg en Gang skal blive frelst, og dog til en vis Grad lade og seje mit eget Jeg? Hvis jeg overgiver mig helt til ham, saa jeg ganske miste Raadigheden over mig selv, vil han muligvis nægte mig en hel Del, som jeg meget gerne vilde have. Han vil gøre Livet tungt og fuldt af Væje og berøve mig alt, hvad der gør det behageligt.“

„Nej,“ siger jeg, „her kan ikke være Tale om Spørgsmaal eller Forhandlinger. Guds Værn har intet Vælg med Hensyn til, om de vil give Herren en Del af, hvad de frylde ham, og derefter beholde Resten selv. Han forlanger, og han har Ret til at forlange os selv og alt, hvad vi har.“

Dersom De gøjer tilbage fra alt det, der er inde-sluttet i en saadan Overgivelse, da sig til ham selv og hvil ikke, før han har befejret Deres hemmelige Ulyst til at hengive Dem til ham ligesaa frit og fuldstændig, som han har hengivet sig til Dem.

Sandt er det, at en saadan fuldstændig Overgivelse af sig selv indeslutter for vort Bedkommende en fremtidig Udbragelse og Underkastelse. Saa snart man frit og med fuld Bevidsthed har overgivet sig til Herren, begynder han det Helliggørelsens Værk, som skal gøre os hellige, som han er hellig, fuldkommen, som han er fuldkommen. Han bliver vor Røge paa samme Tid, som han bliver vor bedste og mest trojaste Ven, og han vil ikke bruge noget smertefuldt Vægenmiddel, som han paa nogen Maade kunde undgaa. Døst paa, at hans Billie er vor Helliggørelse, og at dette er ikke vor Berøning, men hans.

Men paa samme Tid skal vi dog ikke sætte os øreløse med med solbøde Hænder og vante paa hans Bølsignelse.

Vi skal vaage over ikke at lægge ham Hindringer i Vejen, vi skal søe os i at tro, at han lige saa vel er magtig til at helliggøre som til at retfærdiggøre os.

Dersom De da nu vil spørge mig, hvorledes De skal kunne vide, om De saaledes fuldstændig har overgivet Dem til Herren, saa svarer jeg: „Arv Dem selv overfor enhver Tilfendegivelse af hans Billie, selv om det kun er i ubetrydelige Ting, og se, om De straks er enig med denne hans Billie. Lad den Forønsning være Deres Rettesnor.“ — „Gud gør intet vilkaarligt.“

Dersom han for en Tid berøver Dem Sundheden, har han sin Hensigt dermed. Det samme gælder alt, hvad De fætter Pris paa, og dersom De i Sandhed stolere paa ham, spørger De ikke om, af hvad Aarsag han gør dette eller hint.

Dersom De under Høerdagslivets smaa Begivenheder opdager, at Deres Selbhøvelse ikke har været fuldkommen, det vil sige, at Deres Billie kommer i Modstrid med Guds, saa tab ikke Modet, men sig til Deres Frelser og bliv hos ham, indtil De faar det samme Sind, høormed han i Sjæleangstens Øjeblik raabte: „Min Fader, er det muligt, da gaa demskaff fra mig. Dog ikke kom jeg vil, men som du vil.“ For hver Gang De gør dette, vil det falde Dem lettere; hver Gang De saaledes samtykker i at lide, vil De komme ham nærmere. Og i denne hans Nærhed vil De finde en saadan Fred, en saadan falg, vellyknet Fred, at De vil være uendelig lykkelige, hvorledes end Deres ydre Livsværelse bliver. Tænk Dem, min kære Kate, den Være og Væste, at Deres Billie skal blive et med den guddommelige Billie, og De saaledes forvandles i Jesu Kristi Billeder fra Særlighed til Særlighed!

Men jeg kan i et Brev næppe udtale Tiendebelen

af, hvad jeg gerne vilde sige. Før efter mine Prødelser fra Uge til Uge og tag af dem al den Bestedning, De kan; thi huff paa, de bliver holdt for Ved.

Naar De læser i Bibelen, vil jeg raade Dem til at tage enkelte Afnit eller maatte endog kun nogle Vers, hellere end hele Kapitler. Studer høert Ord og overvej det under Bøn, indtil De har faaet alle de Sandheder, det indeholder, ud af det.

Med Hensyn til hvad andre religiøse Bøger De læser, vil jeg raade Dem til helst at uddøle Dem et Par enkelte Forfattere og at gennemlæse deres Værker saa ofte, at De til sidst har tilgaaet Dem deres Tanker og gjort dem til Deres egne.

Det er blevet sagt, at en fast og ubøjelig Billie er en stor Hjælp til at leve et helligt Liv.

De kan ville vælge de frommeste og mest gudhøvelige Mennesker til Deres Venner.

De kan ville læse de Bøger, som kan blive Dem til Hjælp i Deres aandelige Liv, frem for dem, der blot er til Fornøjelse.

De kan ville gøre Brug af alle de Naadens Midler, Gud har skænket Dem.

De kan ville det uden Hensyn til Deres øjeblikkelige Sindsstemning at dvæle længe hos Gud i Bøn.

De kan ville leve et Liv i Tro i Steden for et Liv i Højske, med andre Ord at være Gud hødig, og saa da, naar ingen behagelig Opførelse gør Dem Ulydigheden til en Glæde.

De kan ville have Kristi Sind. De faar det som hans Naadegave, men De kan af egen fri Billie studere hans Liv og søge at efterligne det. Og denne Billie vil ufejlsomt føre til saadanne Selvsørelser som at besøge de fattige, at pleje de syge, at ofre Tid og Bønge til dem, som trænger dertil, og lignende.

Dersom Tanken paa en saadan Selvsørelse er Dem imod, da huff, at det maa være Disciplen nok at være som hans Væster. Og jeg kan forstire Dem, at naar De søger at trænge ind i Kristendoms Hemmeligheder, vil De ofte blive glad overrasket ved midt i dens Labyrinth at møde Herren selv og blive bisset af ham med et Smil, som giver ny Kraft og nyt Mod. Eller rettere sagt, De vil møde ham alle Begne paa Deres Vej.“

Jeg har læst dette Brev atter og atter. Det har saaledes grebet mig, at jeg ikke kan tænke paa noget andet. Aldrig før har Tanken om at leve et helligt Liv været mig saa klar, og dog synes jeg næsten, at det er en Formådelighed af at som jeg at ville prøve derpaa. Jeg gøjer tilbage fra at faa begyndt og saa atter at falde tilbage til den gamle Slendrian.

Jeg har en bestemt, hvidig Stræf for alt, hvad der hedder Selvsørelse og Tab af den personlige Frihed, jeg gøjer for alt, hvad der er afbøgende fra det almindelige. Men jeg har intet Vælg. Nu da Herren Vej er lagt saa klart og bestemt frem for mig, naar jeg ikke mere, som jeg før stod. Midt i min Sværlighed til et mageligt og behageligt Liv drages jeg mod noget høiere og bedre.

Et kan jeg gøre, og det er at bede Jesus om at gøre for mig, hvad han har gjort for den blinde Mand, lægge sine Hænder endnu en Gang paa mine Bøne, at jeg maa komme til at se klart. Og det vil jeg.

— Den 30. Marts. — Ja, jeg har bedt, og han har hørt mig. Jeg ser, at jeg har ingen Ret til at leve for mig selv, jeg skal leve for ham. Jeg har overgivet mig til ham som aldrig før, jeg er saa at sige kommen ind i en ny Verden.

Jeg var meget lykkelig, da jeg første Gang kom til at tro paa hans Sværlighed til mig og at tro, at han har forløst mig. Men denne nye Sværlighed er dybere, den indeslutter noget høiere end det, en Gang at naa at komme i Himlen, som hidtil har været mit Hovedformaal.

— Den 31. Marts. — Jo mere jeg beder, og jo mere jeg læser i Bibelen, des mere føler jeg min Usidenhed. Jo mere alvorlig jeg stræber efter Hellighed, des mere ser jeg min egen Svindelighed. Men jeg har overgivet mig til Herren, og jeg maa holde mit Ord, det koste, hvad det vil.

Jeg har begyndt at læse Taylors: „Et helligt Liv og en salig Død“. For en Maaned siden vilde jeg have betragtet den som en tør og fedelig Bog. Men nu læser jeg den med en Slags Vægarlighed, ligesom en, der søger efter skjulte Skatte. Moder, som har læst Mærke dertil, har raadet mig til ikke at læse den helt igennem paa een Gang, men nu og da at tage et Kapitel af en anden Bog ind imellem. Hun foreslog mig at begynde med Borters „De helliges Svile“, og jeg har læst høert Ord i den. Jeg vil læse den en Gang til, som Dr. Cabot raadede mig til, saa at jeg rigtig kommer ind i dens Tankegang. Allerede ved at læse den første Gang, er jeg blevet frigtort fra min hemmelige Frygt for Døden, og Himlen er bleven mig forunderlig tiltrækkende.

Jeg tror, jeg ingen Sunde mere vil læse nogen verdslig Bog, og min Musik og Tegning har jeg opgivet for hejde.

VII.

— Den 1. April. — Moder bad mig i Aftes om at syng og spille for hende. Det faldt mig vanffeligt at finde paa en Undføldning, saa at jeg kunde blive fri uden at angive min egentlige Grund. Tilfældt fik hun den dog ud af mig.

„Man behøver ikke at blive fanatisk, fordi man vil være et Guds Barn,“ sagde hun.

„Er det fanatisk at ofre Herren alt?“ spurte jeg. „Svab vil det sige at ofre alt?“ spurte hun til Gengæld.

„At nægte sig selv enhver Andelse og Tilfredsstillelse for at døde vore naturlige Tilbøjeligheder og at leve for Gud alene.“

„Saa er Gud en haard Herre, som ikke lader sine Bøne have nogen som helst Frihed,“ svarede hun. „Lad os en Gang undersøge, hvortil denne Bevørelse vil føre for det første maa man lulle Øinene for alt, hvad Kænt kan har skabt. Man maa lulle Øinene for al harmonisk Vælskang. Man maa lulle Hjertet for alle sømme, menneskelige Højsker. Du har et Legeme, det har du Met i, og det vil gøre Oprør imod en saadan Svøng.“

„Vi skal spørge bort Legeme og holde det i Trælkom,“ afbrød jeg hende. „Ja, Mor, hold mig ikke tilbage. Du ved, at min Sværlighed til Musik og

Lidenkab, som bliver mig en Svare og Tristesse. Og sig mig, hvordan jeg kan hellige al min Tid til Bøning af Guds Ord og Bøn, dersom jeg bliver ved med min Tegning? Andre Mennesker kan maatte tjene haade Gud og Mammen, jeg kan det ikke. Enten maa jeg helt tilhøre Verden eller helt være Herren.“

Moder sagde ikke mere, og jeg forfattede min Bøning. Men paa en eller anden Maade havde Bøgen mistet noget af sin Tiltrækningskraft. Desuden var det nu den Tid, da jeg skulde trække mig tilbage for at bede, hvilket jeg nu aldrig mere, som jeg før plejede, opstøffer til det sidste Øjeblik, før jeg gaar i Seng. Da jeg kom ned, saa Moder paa Sofaen, og jeg vidste derfor straks, at hun ikke havde det godt. Det gjorde mig ondt, at jeg havde nægtet at syng for hende. Hun havde dog anmeldt mange Bønge paa min Udbønnelse i den Retning. Jeg gif den til hende og kyskede hende, idet en pludselig Stræk gennemfor mig. Tænk, om hun skulde blive syg og dø!

„Det behøver intet, min egen Pige, slet intet; jeg blev træt og var ved at faa ondt.“

Jeg betragtede hende angstelig, og den blotte Tanke om, at hun kunde blive syg og forlade mig, var mig saa skrækkelig, at jeg næppe kunde lade være med at græde. Som ved et Øjeblik saa jeg, at hvis Gud tog hende fra mig, kunde jeg ikke, — nej, jeg kunde ikke sige: Ste din Billie.

Men hun fik det bedre, da hun havde taget nogle Draaber, og den Smule Farve, hun har, vendte atter tilbage til hendes kære, milde Ansigt.

— Den 12. April. — Dr. Cabots Brev har tabt af sin Indflydelse over mig. En Sten er mindre følsøsløs end jeg. Jeg bryder mig ikke om at bede. Jeg er træt og hjertesøgt af al denne frøstelige Kamp for at leve et helligt Liv; alle gode Bøger er ens, led-somme og meningsløse. Men jeg maa a have noget, som kan fylde og optage mig, derfor har jeg taget fat paa min Musik og Tegning med fornøjet Bølsøng. Moder havde Ret i at advare mig imod at lade det fare. Maria Keller lærer mig at male med Oleifarver, og hun siger, at jeg af Naturen har Anlæg for det.

— Den 13. April. — Moder bad mig om at gaa med i Kirke i Aftes, og jeg sagde, at jeg brød mig ikke om at komme i Kirke. Hun saa forbavret og urolig paa mig.

„Er du ikke rask, min Pige?“ spurte hun. „Jeg ved det ikke. Jo, jeg tror nok, at jeg er rask. Men jeg kunde ikke sidde stille i Kirken i fem Minutter. Jeg er saa nervøs, at jeg kunde have lyst til at løbe langt bort.“

„Jeg ser nok, hvordan du har det,“ sagde Moder, „du har glemt det Legeme, som jeg mindede dig om, du har prøvet paa at leve, som om du var udelukkende Sjæl og Mand. Du har anspændt hver Nerve for selv at erverve dig den fuldkomne, der er en Guds Gave, som han frit og usørligt vil give dig.“

„Jeg har opbrødt med at søge at erverve mig den eller noget som helst andet godt,“ sagde jeg i Fortvølelse, „jeg er vendt tilbage til min Musik og alt den Slags.“

„Det er netop den Klippe, hvorpaa du strander,“ sagde Moder, „du talar om at vende tilbage“ til Musikken, som om dette nødvendiggjorde, at du vendte dig bort fra Gud. Du farer fra den ene Hørlighed til den anden. Den eneste Maade, hvorpaa vi, saaledes som vi er skabte, kan leve i denne Verden, er at lægge alt, hvad vi tager os for, ind under det ene store Maal for vor Tilværelse: at helliggøre Gud og bestandig at leve i ham. Men vil vi omgaa dette, da maa vi være som de kloge Arbejdsgivere, der ikke fordrejer det umulige af os selv. Vi maa have Hvile. Jaar vi den ikke, vil vor Sjæls Strenge bryde under den unaturlige Svænding.“

„Hvor jeg vilde ønske,“ udbryd jeg, „at Gud havde givet Regler for vort Liv, saa klare og bestemte, at vi ikke kunde tage fejl.“

„Jeg synes, at hans Bestemmelser er indelige nok,“ svarede hun. „Nogen Handlefrihed maa han give os, hvis vi ikke skulde blive til blotte Maskiner. Jeg tror, at de, som elsker ham og Dag for Dag vandrer for hans Ansigt, vil udmærket lære hans Billie at kende, saa at de ikke behøver at gaa vild.“

„Men, Moder, Musik og Tegning er farlige Sager i saadanne Hænder som mine. Jeg kan ikke være maadholden i min Anvendelse af dem. Og jo mere jeg finder min Glæde-deri, des mindre finder jeg den i Gud.“

„Ja, saaledes er den menneskelige Natur. Men Kristi guddommelige Natur vil fortrænge den, dersom vi kun lader ham arbejde i os saaledes, som han selv vil.“

— New York. Den 16. April. — Moder er da omsider gaaet af med Sejren, og nu er jeg her hos Tante. I Modfætning til vort stille, rolige lille Hjem er dette mig en fuldstændig ny Verden. Tante har selv seks Børn og desuden et Adoptibarn. Hun minder mig om Moder og er dog meget forskellig fra hende, altid fuld af Liv og Kraft farer hun omkring i det store Hus, som om hun havde Vinger, og til alle har hun et venligt, opmuntrende Ord. Sele Svøholdningen gaar som et Uværk. Alle Børnene er nydelig klædte, ingen er nogen Sunde i daarlige Smut, ingen bliver nogen Sunde sig. Tante er Midtpunktet, hvorom alt andet drejer sig. Det er umuligt et eneste Øjeblik at glemme hendes Tilværelse; thi hun er uaf-lødelig i Virksomhed for andre, og hendes urokelige Munterhed og gode Aune spredter Liv og Frølskhed om hende. Det under mig ingenlunde, at Døkel Alfred elsker hende saa højt.

Jeg haaber, at jeg ogsaa en Gang skal faa saadan et Hjem. Jeg mener, at det var saadan et Hjem, jeg helst vilde have, dersom jeg nogen Sunde blev gift, men det bliver jeg aldrig. Jeg vilde gerne være saadan en glad og kærlig Kvinde som Tante, jeg vilde gerne, at min Mand skulde lulle sig til mig, som Døkel støtter sig til sin Kvinde. Jeg vilde ogsaa gerne have ligesaa mange Børn, som Tante har, og opdrage dem lige saa godt, som hun opdrager sine. Da vilde jeg fortaar, at jeg ikke forgæves var kommen til Verden, men at jeg havde en hellig og øjshjet Børing paa Jorden.

Men som det er, maa jeg se at være en Smule til Rytte, hver især kan, og saa lade alt øvrigt fare.